[2022] 8 எஸ்.சி.ஆர். 821

மஹாராஷ்டிரா மாநிலம் & ஒருவர்

எதிர்

டாக்டர் மரோட்டி த/பெ காசிநாத் பிம்பால்கர்

(குற்றவியல் மேல்முறையீட்டு எண்.1874 / 2022)

நவம்பர் 02,2022

[மாண்புமிகு நீதியரசர்கள் திரு. அஜய் ராஸ்டோகி மற்றும் திரு. C.T. ரவிகுமார்]

குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம், 1973: பிரிவு 482 - முதல் தகவல் அறிக்கை மற்றும் குற்றப்பத்திரிகையை ரத்து செய்தல் - பாலியல் தாக்குதலைப் புகாரளிக்காதது - பெண்கள் விடுதியில் வசித்து வந்த சிறு பழங்குடிப் பெண்களுக்கு எதிரான பாலியல் குற்றங்கள் செய்த குற்றச்சாட்டில் அடையாளம் தெரியாத நபர்கள் மீது முதல் தகவல் அறிக்கை பதிவு செய்யப்பட்டது - எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் அந்தப் பெண்கள் விடுதியில் சிறுமிகளுக்கு சிகிச்சையளிக்க நியமிக்கப்பட்ட மருத்துவ பயிற்சியாளர் ஆவார் - போக்சோ சட்டத்தின் கீழ் குற்றம் நடந்ததை தெரிவிக்கத் தவறியதற்காக அவர் ஆறாவது குற்றவாளியாக சேர்க்கப்பட்டார், இது போக்சோ சட்டத்தின் பிரிவு 21(1) இன் கீழ் தண்டனைக்குரியது - முதல் தகவல் அறிக்கை மற்றும் குற்றப்பத்திரிகையை ரத்து செய்யக் கோரி எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் பிரிவு 482-

ன் கீழ் குற்றவியல் மனுவை தாக்கல் செய்தார் - உயர்நீதிமன்றம் முதல் தகவல் அறிக்கையையும், எதிர்மேல்முறையீட்டாளரின் குற்றப்பத்திரிகையையும் ரத்து செய்தது - எனவே, உடனடி மேல்முறையீடு - தீர்ப்பு: போக்சோ சட்டத்தின் கீழ் குற்றம் நடந்ததை உடனடியாகவும் முறையாகவும் புகாரளிப்பது மிகவும் முக்கியமானது - அதன்கீழ் ஏதேனும் குற்றம் இழைக்கப்பட்டிருப்பது பற்றி தெரிய வந்தவுடன் அறிக்கை அளிக்கத் தவறினால், அது சட்டத்தின் நோக்கத்தையே தோற்கடித்துவிடும் - முதல் தகவல் அறிக்கை மற்றும் சேகரிக்கப்பட்ட பொருட்கள் ஒரு அறியக்கூடிய குற்றத்தை வெளிப்படுத்தினால், அதன் அடிப்படையிலான இறுதி அறிக்கை போக்சோ சட்டத்தின் கீழ் ஒரு குற்றத்தை உருவாக்குவதற்கான கூறுகளை வெளிப்படுத்துகிறது மற்றும் அதில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களாக பெயரிடப்பட்ட நபர்களுக்கு எதிராக ஒரு முதன்மை வழக்கு உள்ளது என்றால், சாட்சியங்களின் உண்மைத்தன்மை, போதுமான தன்மை அல்லது அனுமதிக்கத்தக்க தன்மை ஆகியவை பிரிவு 482 இன் கீழ் அதிகாரத்தை பயன்படுத்துவதற்கான நோக்கத்திற்கு உட்பட்டவை அல்ல - குறிப்பாக பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மற்றும் அவர்களின் ஆசிரியரின் வாக்குமூலங்களை ஆராய்ந்து, எதிர்மேல்முறையீட்டாளரை குற்றத்துடன் தொடர்புபடுத்துவதற்கான ஆதாரங்கள் கிடைப்பது குறித்து ஒரு கருத்தை உருவாக்க உயர் நீதிமன்றம் விசாரணையைத் தொடங்கியிருக்கக் கூடாது -

அந்த அறிக்கைகளில் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் தங்கள் மீது பாலியல் வன்கொடுமை செய்ததாக எதிர்மேல்முறையீட்டாளரிடம் தெரிவிப்பது பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது - எதிர்மேல்முறையீட்டாளரின் விசாரணையை திடீரென்று முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதில் உயர் நீதிமன்றம் நியாயப்படுத்தப்படவில்லை - இந்த குற்றத்திற்காக எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்கு எதிராக முதற்கட்ட வழக்கு உள்ளது - பாவியல் குற்றங்களிலிருந்து குழந்தைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான சட்டம், 2012 – பிரிவுகள் 19, 21 – சாட்சிய சட்டம் - பிரிவு 59 - பட்டியல் சாதியினர் மற்றும் பட்டியல் பழங்குடியினர் (வன்கொடுமை தடுப்பு) சட்டம், 1989 - பிரிவுகள் 3 (1) (w), 3 (2) (v) குழந்தைகளுக்கு எதிரான குற்றம்.

பாலியல் குற்றங்களிலிருந்து குழந்தைகளைப் பாதுகாக்கும் சட்டம், 2012: பொருள் மற்றும் நோக்கம் - தீர்ப்பு: அரசியலமைப்பு கடமைகளை அங்கீகரித்து, அரசியலமைப்பின் சரத்து 15 இன் கீழ் உள்ள அடிப்படை கருத்தைக் கருத்தில் கொண்டு, குழந்தைகளுக்கு எதிரான பாலியல் குற்றங்கள் தற்போதுள்ள சட்டங்களால் போதுமான அளவு தீர்க்கப்படவில்லை என்பதையும் உணர்ந்து, போக்சோ சட்டம் இயற்றப்பட்டது - அதன் கீழ் உள்ள விதிகள் அத்தகைய குற்றவாளிகள் காப்பாற்றப்படாமல் இருப்பதை உறுதி செய்வதையும், அவர்கள் மீது முறையாக வழக்கு பதிவு செய்யப்படுவதையும் நோக்கமாகக்

கொண்டுள்ளன என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றது - இளவர் குழந்தைக்கு எதிரான பாலியல் வன்கொடுமை குறித்து தெரிந்திருந்தும் புகார் அளிக்காமல் இருப்பது கடுமையான குற்றமாகும், மேலும் பெரும்பாலும், இது பாலியல் வன்கொடுமை குற்றத்தில் ஈடுபட்டவர்களை பாதுகாக்கும் முயற்சியாகும்.

குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம், 1973: பிரிவுகள் 161,164 - பிரிவு161 இன் கீழ் பதிவுசெய்யப்பட்ட அறிக்கைகள் சான்றுகளில் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவை மற்றும் சாட்சிய சட்டம், 1872 இன் பிரிவுகள் 145 மற்றும் 157 இன் கீழ் வழங்கப்பட்ட நோக்கங்களுக்காக அதன் பயன்பாடு வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது- உண்மையில், பிரிவு164 இன் கீழ் பதிவுசெய்யப்பட்ட அறிக்கையும் அத்தகைய நோக்கங்களுக்காக மட்டுமே பயன்படுத்தப்படலாம் - சாட்சிய சட்டம், 1872-பிரிவுகள 145,157.

மேல்முறையீட்டை அனுமதித்து, நீதிமன்றம்

தீர்வு: 1. குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டப் பிரிவு 482 ன் கீழ் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவது ஒரு விதிவிலக்கு, விதி அல்ல. நீதிமன்றங்கள் மட்டுமே உள்ள நிர்வாகத்திற்கு உண்மையான, கணிசமான நீதி வழங்க வேண்டிய நீதியின்

கடமையின் காரணமாக இது செயல்படுத்தப்பட வேண்டும்.

2. போக்சோ சட்டத்தின் கீழ் குற்றம் நடந்ததை உடனடியாகவும் முறையாகவும் புகாரளிப்பது மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது, மேலும், அதன் கீழ் எந்தவொரு குற்றமும் நடந்ததைப் பற்றி தெரிந்து கொள்ளத் தவறியது சட்டத்தின் நோக்கத்தையும் பொருளையும் தோற்கடித்துவிடும். போக்சோ சட்டத்தின் கீழ் ஒரு குற்றத்தைச் செய்ததை உடனடியாகப் புகாரளிப்பது பாதிக்கப்பட்டவரை உடனடியாகப் பரிசோதிக்க உதவும், அதே நேரத்தில், அது ஒரு அடையாளம் தெரியாத நபரால் செய்யப்பட்டிருந்தால், இது விசாரணை நிறுவனத்திற்கு நேரத்தை வீணாக்காமல் விசாரணையைத் தொடங்கவும், இறுதியில் குற்றவாளியை கைது செய்து மருத்துவப் பரிசோதனையைப் பெறவும் உதவும். பாலியல் குற்றங்கள் தொடர்பாக மருத்துவ சான்றுகள் அதிக உறுதிப்படுத்தல் மதிப்பைக் கொண்டுள்ளன என்பதில் இரண்டு கருத்துக்கள் இருக்க முடியாது.

3. முதல் தகவல் அறிக்கை மற்றும் சேகரிக்கப்பட்ட ஆவணங்கள் ஒரு குற்றத்தை வெளிப்படுத்தினால், குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 173(2) இன் கீழ் தாக்கல் செய்யப்பட்ட இறுதி அறிக்கை அதன் அடிப்படையில் விசாரணை முடிந்ததும், போக்ஸோ சட்டத்தின் கீழ் குற்றத்தை உருவாக்கும்

பொருட்கள் மற்றும் குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபர்களுக்கு எதிராக ஒரு முதல் தோற்ற வழக்கு, உண்மைத்தன்மை அல்லது ஆதாரங்களின் அனுமதிக்கத்தக்க தன்மை ஆகியவை குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 482 இன் கீழ் அதிகாரத்தை பயன்படுத்துவதற்கான எல்லைக்குள் வராத விஷயங்கள் மற்றும் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி அவை விசாரணையின் போது விசாரணை நீதிமன்றத்தால் செய்யப்பட வேண்டிய விஷயங்கள் ஆகும்.

4. பாதிக்கப்பட்டவர்களின் வாக்குமூலங்களையும், பாதிக்கப்பட்டவர்களின் ஆசிரியரின் வாக்குமூலத்தையும் ஆராய்ந்ததில், கேள்விக்குரிய குற்றத்தில் எதிர்மேல்முறையீட்டாளரை சிக்க வைப்பதற்கான ஆதாரங்கள் இல்லை என்று உயர்நீதிமன்றம் முடிவு செய்தது, இது முற்றிலும் அனுமதிக்கத்தக்கதல்ல. தொடர்ச்சியாக, அந்த அறிக்கைகள் பாதிக்கப்பட்டவர்களால் அவர்கள் மீது பாலியல் வன்கொடுமை செய்யப்பட்டதாக எதிர்மேல்முறையீட்டாளரிடம் தெரிவிப்பது பற்றி குறிப்பிட்டன. கிடைக்கக்கூடிய சூழ்நிலைகளின் வெளிச்சத்திலும், சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவு 59 இன் வெளிச்சத்திலும், எதிர்மேல்முறையீட்டாளரின் நடவடிக்கைகளை திடீரென்று நிறுத்துவதில் உயர் நீதிமன்றம் நியாயப்படுத்தப்படவில்லை. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட குற்றத்திற்காக எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்கு எதிராக முதன்மையான வழக்கு உள்ளது, எனவே, மேல்முறையீடு வெற்றிபெற வேண்டியதாகும். தனக்கு

ஆதரவான சாட்சியங்களை வெளிச்சத்திற்கு வர விடாமல் ஆரம்பத்திலேயே அரசுத் தரப்பின் வழக்கை நசுக்கும் மேற்சொன்ன முதல் தகவல் அறிக்கை மற்றும் குற்றப்பத்திரிக்கை ஆகியவற்றை ரத்து செய்ததன் விளைவாக பிறக்கப்பிக்கப்பட்ட எதிர்த்துரைக்கப்பட்ட தீர்ப்புரை, தனக்கு ஆதரவான சாட்சியங்களை வெளிச்சத்திற்கு வர விடாமல் ஆரம்பத்திலேயே அரசுத் தரப்பின் வழக்கை நசுக்கும் மேற்சொன்ன முதல் தகவல் அறிக்கை மற்றும் குற்றப்பத்திரிக்கை ஆகியவற்றை ரத்து செய்ததன் விளைவாக பிறப்பிக்கப்பட்ட எதிர்த்துரைக்கப்பட்ட தீர்ப்புரை, நீதியின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்காக செய்யப்பட்ட ஒரு பயிற்சியாகக் கூற முடியாது, அதேசமயம் அத்தகைய செயல்பாடு நீதித் தவறுகைக்கு வழிவகுத்தது என்று மட்டுமே கூற முடியும்.

R.P. கபூர் எதிர் பஞ்சாப் மாநிலம் ஏ.ஐ.ஆர் 1960 எஸ்.சி 866; விஜய் மதன்லால் சவுத்ரி & பலர் எதிர் யூனியன் ஆஃப் இந்தியா & பலர் 2022 ஆம் ஆண்டு எஸ்சிசி ஆன்லைன் எஸ்சி 929; M.L. பட் எதிர் M.K. பண்டிதா 2002 (3) எஸ்.சி 899 – பின்பற்றப்பட்டது.

A. S கிருஷ்ணன் & பலர் எதிர் கேரளா மாநிலம் (2004) 11 எஸ். சி. சி 576: [2004] 3 எஸ்.சி.ஆர் 44- பொருந்தாது.

ஹரியானா மாநிலம் & பலர் எதிர் பஜன் லால் & பலர். 1992 சப் (1) எஸ். சி. சி 335: [1990] 3 கூடுதலாக. எஸ்சிஆர் 259; ம.பி. மாநிலம் எதிர் அவத் கிஷோர் குப்தா & பலர் (2004) 1 எஸ். சி. சி 691: [2003] 5 கூடுதலாக. எஸ். சி. ஆர் 672; சங்கர் கிசான்ராவ் காடே எதிர் மகாராஷ்டிரா மாநிலம் (2013) 5 எஸ்சிசி 546: [2013] 6 எஸ். சி. ஆர் 949; ராஜீவ் கவுரவ் எதிர் பைசாஹாப் & பலர். (2020) 3 எஸ்சிசி 317- சார்வுறப்பட்டது.

ஷாலு ஓஜா எதிர் பிரசாந்த் ஓஜா (2015) 2 எஸ். சி. சி 99; டாக்டர் மோனிகா குமார் & ஒருவர் எதிர் உத்தரப்பிரதேச மாநிலம் மற்றும் பலர் (2008) 8 எஸ்சிசி 781: [2008] 9 எஸ். சி. ஆர் 943; ஷிஜி என்கிற பப்பு மற்றும் பலர் எதிர் ராதிகா மற்றும் ஒருவர் ஏஜஆர் 2012 எஸ்சி 499-குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

வழக்குச் சட்டக் குறிப்பு

(2015) 2 எஸ்சிசி 99	குறிப்பிடப்பட்டது	பத்தி 2
ஏ.ஐ.ஆர் 1960 எஸ்.சி. 866	பின்பற்றப்பட்டது	பத்தி 8
[1990] 3 சப். எஸ்.சி .ஆர் 259	சார்வுறப்பட்டது	பத்தி 8
[2003] 5 சப். எஸ்.சி .ஆர் 672	சார்வுறப்பட்டது	பத்தி 9

[2008] 9 எஸ்.சி .ஆர் 943	குறிப்பிடப்பட்டது	பத்தி 9
ஏஐஆர் 2012 எஸ்சி 499	குறிப்பிடப்பட்டது	பத்தி 9
[2013] 6 எஸ்.சி .ஆர் 943	சார்வுறப்பட்டது	பத்தி 12
(2002) 3 எஸ்சி 899	பின்பற்றப்பட்டது	பத்தி 19
(2020) 3 எஸ்சி 317	சார்வுறப்பட்டது	பத்தி 19
[2004] 3 எஸ்.சி .ஆர் 44	பொருந்தாது	பத்தி 23

குற்றவியல் மேல்முறையீட்டு அதிகாரவரம்பு: குற்றவியல் மேல்முறையீடு எண்.1874/2022.

பம்பாய் உயர்நீதிமன்றத்தின் நாக்பூர் அமர்வின் 20-04-2021/27-04-2021 தேதியிட்ட குற்றவியல் மேல்முறையீடு(ஏபிஎல்) எண். 841/2019 வழங்கப்பட்ட தீர்ப்பு மற்றும் உத்தரவிலிருந்து.

சஞ்சய் கார்டே, சித்தார்த் தர்மாதிகாரி, ஆதித்யா அனிருத்தா பாண்டே, வழக்கறிஞர்கள்,மேல்முறையீட்டாளர்களுக்காக.

அனில் மார்திகர், மூத்த வழக்கறிஞர், சுமீத் ஜோஷி, சச்சின் ஷண்முகம் பூஜாரி, வழக்கறிஞர்கள்இ எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்காக,

இந்நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பை வழங்கியவர் மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு.சி. டி. ரவிகுமார் அவர்கள்.

1. அனுமதி வழங்கப்பட்டுள்ளது.

2. ஷாலு ஓஜா எதிர் பிரசாந்த் ஓஜா (2015) 2 எஸ்சிசி 99 வழக்கில், இந்த நீதிமன்றம் பின்வருமாறு கூறியது: "குடும்ப வன்முறையிலிருந்து பெண்களைப் பாதுகாக்கும் சட்டம், 2005 இன் விதிகள் நாடாளுமன்றத்தின் புனிதமான நம்பிக்கையாகவும், மேல்முறையீட்டாளருக்கு ஒரு கிண்டல் மாயையாகவும் மாற்றப்படும் ஒரு துரதிர்ஷ்டவசமான வழக்கு இது". அந்த வார்த்தைகளை கடன் வாங்கிக் கொண்டாலும், மற்றொரு சட்டத்தின் கீழ் ஒரு நியாயமான வழக்கு என்று நாங்கள் வருத்தப்படவில்லை, ஆனால் நிச்சயமாக வேதனைப்படுகிறோம் என்று நாம் கூறலாம். அதாவது, பாலியல் குற்றங்களிலிருந்து குழந்தைகளைப் பாதுகாக்கும் சட்டம், 2012 (சுருக்கமாக "போக்சோ சட்டம்"), குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம், 1973 (சுருக்கமாக 'குவிமுச') பிரிவு 482 இன் கீழ் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம், ஒரு பெண்கள் விடுதியில் மைனர் பழங்குடியின சிறுமிகளுக்கு எதிரான பாலியல் வன்கொடுமை தொடர்பான ஆதாரங்களை வெளிச்சத்திற்கு வர அனுமதிக்காமல், ஆரம்பத்திலேயே நசுக்கப்பட்டுள்ளது. மும்பை உயர்நீதிமன்றம் நாக்பூர் அமர்வு 20.04.2021 தேதியிட்ட குற்றவியல் விண்ணப்பம் (ஏபிஎல்) எண் 841/2019 இல், ராஜுரா காவல் நிலையத்தின் 12.04.2019 தேதியிட்ட

முதல் தகவல் அறிக்கை எண் 185/2019 மற்றும் குற்றவியல் நடைமுறை சட்டத்தின் பிரிவு 173 (2) இன் கீழ் தாக்கல் செய்யப்பட்ட இறுதி அறிக்கையை எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்கு ரத்து செய்தது. மேற்கூறிய ஆரம்ப குறிப்புகளுக்கான காரணம் உண்மை விவரிப்பு மற்றும் இனிமேல் செய்யப்படும் சட்ட பகுப்பாய்வு மூலம் வெளிப்படுத்தப்படும்.

3. இந்திய தண்டனைச் சட்டம், 1860 இன் பிரிவு 376AB, போக்ஸோ சட்டத்தின் பிரிவு 4 மற்றும் 6, பட்டியல் சாதியினர் மற்றும் பட்டியல் பழங்குடியினர் (வன்கொடுமை தடுப்பு) 1989 சட்டத்தின் பிரிவு 3 (1) (w) மற்றும் 3 (2) (v) மற்றும் மகாராஷ்டிரா நரபலி தடுப்பு மற்றும் ஒழிப்பு மற்றும் பிற மனிதாபிமானமற்ற, தீய மற்றும் அகோரி நடைமுறைகள் மற்றும் மாந்திரீகச் சட்டம், 2013 இன் பிரிவு 3 ஆகியவற்றின் கீழ் குற்றங்களுக்காக சந்திரபூர் மாவட்டத்தின் ராஜுரா காவல் நிலையத்தில் பதிவு செய்யப்பட்ட முதல் தகவல் அறிக்கை எண்.185/2019 இல் விசாரணையில் இந்த குற்றப்பத்திரிகை தாக்கல் செய்யப்பட்டது. முதல் ஐந்து குற்றவாளிகளுக்கு எதிராக அந்தப் பிரிவுகளின் கீழ் இது தாக்கல் செய்யப்பட்டது என்பதையும், உண்மையில், போக்சோ சட்டத்தின் பிரிவு 19 (1) இன் கீழ் தண்டனைக்குரிய சட்டப்பூர்வ கடமைக்கு இணங்க, போக்சோ சட்டத்தின் பிரிவு 19 (1) இன் கீழ் (பின்னர், நிச்சயமாக, அடையாளம் தெரியாத நபர்களால்) குற்றம் நடந்ததை அறிக்கையிடத் தவறியதற்காக, இங்கு

எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் அதன் கீழ் 6 வது குற்றவாளியாக சேர்க்கப்பட்டார் என்பதையும் நாங்கள் விரைவாக சேர்க்கலாம்.

4. பெண்கள் விடுதியில் வசிக்கும் ராஜுராவில் உள்ள இன்ஃபாண்ட் ஜீசஸ் ஆங்கில பொது உயர்நிலைப் பள்ளியின் மாணவர்களாக இருந்த சிறு பழங்குடிப் பெண்கள் மீது பாலியல் குற்றங்கள் செய்ததாக அடையாளம் தெரியாத நபர்கள் மீது முதல் தகவல் அறிக்கை பதிவு செய்யப்பட்டது. சந்திரபூர் ஒருங்கிணைந்த பழங்குடியினர் மேம்பாட்டுத் திட்டத்தின் உதவி திட்ட அதிகாரி ராஜேஷ் துளசிதாஸ் தோட்கர் என்ற நபர் புகார் அளித்தார். மேல்முறையீட்டாளரின் கூற்றுப்படி, 06.04.2019 அன்று சந்திரபூர் ஒருங்கிணைந்த பழங்குடியினர் மேம்பாட்டுத் திட்டத்தின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் உள்ள அந்த விடுதியின் கண்காணிப்பாளர் சாபன் பாண்டுரங் பச்சரேவிடமிருந்து அந்த அதிகாரிக்கு, அந்த பள்ளியில் 3 ஆம் மற்றும் 5 ஆம் வகுப்பில் படிக்கும் இரு சிறுமிகளும் உடல் நலமின்றி இருப்பதாக, ஒரு தொலைபேசி தகவல் கிடைத்தது. உடனடியாக, அவர், அவர்கள் அனுமதிக்கப்பட்ட மருத்துவமனைக்குச் சென்றார். பின்னர், 10.02.2019 தேதியிட்ட கடிதம் எண் 3392/2019 ஐப் பெற்றார், அதில் மாணவர்களின் உடல்நிலை மோசமடைந்து வருவதால் கிராமப்புற மருத்துவமனை ராஜுராவில் இருந்து சந்திரபூர் பொது மருத்துவமனைக்கு மாற்றப்பட்டதாக தெரியவந்தது. சந்திரபூர் பொது மருத்துவமனையில் இருந்து

பாலியல் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்பட்டதாக சந்தேகம் இருப்பதாக மருத்துவச் சான்றிதழ் வழங்கப்பட்டது. அதன்பிறகு, சந்திரபூரில் உள்ள ஒருங்கிணைந்த பழங்குடியினர் மேம்பாட்டுத் திட்டத்தின் திட்ட அதிகாரி அவருக்கு புகார் அளிக்க அதிகாரம் அளித்தார் மற்றும் அதன்படி தாக்கல் செய்யப்பட்டது. தற்போதுள்ள மேல்முறையீட்டு மனுவுடன் இணைப்பு-பி3 ஆக தாக்கல் செய்யப்பட்ட குற்றவியல் விண்ணப்பம் (ஏபிஎல்) எண்.841/2019 இன் படி, பாதிக்கப்பட்டவர்களின் பெற்றோர்கள் குற்றத்தின் விசாரணையில் மகிழ்ச்சியடையவில்லை என்பதையும், அவர்கள் குற்றவியல் நீதிப்பேராணை மனு எண்.342/2019 ஐ தாக்கல் செய்தனர் என்பதையும், அதைத் தொடர்ந்து, 08.06.2019 தேதியிட்ட இறுதி அறிக்கை / குற்றப்பத்திரிகை எண்.43/2019 தாக்கல் செய்யப்பட்டது என்பதையும் இந்த நேரத்தில் குறிப்பிடலாம்.

5. இப்போது, மேல்முறையீட்டாளரின் வழக்கிற்குத் திரும்பினால், விசாரணையின் போது, மேற்கூறிய விடுதியின் கண்காணிப்பாளர் மற்றும் நான்கு பேர், நரேந்திர லக்ஷ்மன்ராவ் விருல்கர், சாவ் நீட்டா என்ற கல்பனா மகாதேவ் தாக்கரே, சாவ் லதா மதுகர் கண்ணகே, வெங்கடேஸ்வாமி பொண்டையா ஜங்கம் ஆகியோர் கைது செய்யப்பட்டு குற்றத்தில் குற்றம் சாட்டப்பட்டனர். விசாரணையின் போது, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களால் 17 சிறுமிகள் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்பட்டிருப்பது கண்டறியப்பட்டது, மேலும்

அவர்களின் மருத்துவ பரிசோதனையில் கன்னித்திரை சிதைந்தது கண்டறியப்பட்டது. இங்கு எதிர்மேல்முறையீட்டாளர், அந்தப் பெண்கள் விடுதியில் அனுமதிக்கப்பட்ட சிறுமிகளுக்கு சிகிச்சையளிக்க நியமிக்கப்பட்ட மருத்துவ பயிற்சியாளர் ஆவார், மேலும் பாதிக்கப்பட்ட சிறுமிகள் அவரிடம் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம் பிரிவு 161-ன் கீழ் பதிவு செய்யப்பட்ட வாக்குமூலத்தில் பாதிக்கப்பட்ட சிறுமிகள் தங்கள் மீதான பாலியல் வன்கொடுமை குறித்து எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்கு வெளிப்படுத்தியதை பாதிக்கப்பட்டவர்களிடமிருந்தே எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் அறிந்திருந்தனர் என்பது விசாரணையில் தெரியவந்தது. உண்மையில், பாதிக்கப்பட்டவர்களில் சிலர் பிரிவு 164 குற்றவியல் நடைமுறை சட்டம்இன் கீழ் பதிவு செய்யப்பட்ட தங்கள் அறிக்கைகளில் இதை குறிப்பாக வெளிப்படுத்தினர். போக்சோ சட்டத்தின் பிரிவு 19 (1) இன் கீழ் சட்டபூர்வமான கடமையின் கீழ் இருந்த எதிர்மேல்முறையீட்டாளர், போக்சோ சட்டத்தின் கீழ் ஒரு குற்றத்தைச் செய்வது பற்றிய அறிவைப் பெற்றவுடன், அத்தகைய தகவல்களை சிறப்பு சிறார் போலீஸ் பிரிவுக்கு அல்லது உள்ளூர் காவல்துறைக்கு வழங்க வேண்டும் ஆனால் அமைதியாக இருந்து குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு உதவ அத்தகைய தகவல்களை வழங்கவில்லை, என்பதே அவருக்கு எதிரான குற்றச்சாட்டின் சாராம்சம். ஏற்கனவே கூறியபடி, விசாரணைக்குப் பிறகு குற்றப்பத்திரிக்கையும் தாக்கல் செய்யப்பட்டது.

மேற்கூறப்பட்ட குற்றத்தில் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் 6 ஆம் எதிரியாக சேர்க்கப்பட்டுள்ளார்.

6. மேற்கூறிய குற்றம் தொடர்பாக கைது செய்யப்படலாம் என்ற அச்சத்தில், எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் 10.06.2019 அன்று கற்றறிந்த அமர்வு நீதிபதி முன் முன்ஜாமீன் மனுவை தாக்கல் செய்தார் மற்றும் அது 25.06.2019 அன்று நிராகரிக்கப்பட்டது. இந்த உத்தரவு உயர்நீதிமன்றத்தில் சவால் செய்யப்பட்டது மற்றும் உயர் நீதிமன்றம் மேல்முறையீட்டை அனுமதித்து மற்றும் அவருக்கு கைது செய்வதிலிருந்து பாதுகாப்பு வழங்கியது. அதன்பிறகு, எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் குற்றவியல் நடைமுறை சட்டத்தின் பிரிவு 482 இன் கீழ் குற்றவியல் விண்ணப்பம் (APL) எண் 841/2019 ஐ தாக்கல் செய்தார். 12.04.2019 தேதியிட்ட முதல் தகவல் அறிக்கை மற்றும் 08.06.2019 தேதியிட்ட குற்றப்பத்திரிகையை அவர்கள் தனக்கு எதிரான அளவிற்கு ரத்து செய்யக் கோரினர். உயர்நீதிமன்றம் எதிர்த்துரைக்கப்பட்ட தீர்ப்பை வழங்கி, முதல் தகவல் அறிக்கையையும், எதிர்மேல்முறையீட்டாளரின் குற்றப்பத்திரிகையையும் ரத்து செய்தது. எனவே, இந்த முறையீடு.

7. எதிர்த்துரைக்கப்பட்ட தீர்ப்புக்கு எதிரான சவாலின் தகுதிகளைக் கருத்தில் கொள்வதற்கு முன், கூறப்பட்ட முதல் தகவல் அறிக்கை மற்றும்

குற்றப்பத்திரிகை ரத்து செய்யப்பட்டதன் கீழ், சில அம்சங்களையும், பிரிவு 482 குற்றவியல் நடைமுறை சட்டத்தின் கீழ் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கான நோக்கம் தொடர்பான நிலைப்பாட்டையும் குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது என்று நாங்கள் நினைக்கிறோம். குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டப் பிரிவு 482 ன் கீழ் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவது ஒரு விதிவிலக்கு, விதி அல்ல. நீதிமன்றங்கள் மட்டுமே உள்ள நிர்வாகத்திற்கு உண்மையான, கணிசமான நீதி வழங்க வேண்டிய நீதியின் கடமையின் காரணமாக இது செயல்படுத்தப்பட வேண்டும். இந்த நிலைப்பாட்டை இந்த நீதிமன்றம் மீண்டும் மீண்டும் கூறியுள்ளது.

8. ஆர்.பி. கபூர் எதிர் எதிர் பஞ்சாப் மாநிலம் ஏ.ஐ.ஆர் 1960 எஸ்சி 866 வழக்கில் இந்த நீதிமன்றம் அளித்த தீர்ப்பில். குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டப் பிரிவு 482-ன் கீழ் உள்ள அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தும்போது, சாட்சியங்கள் நம்பகத்தன்மை வாய்ந்தவையா இல்லையா என்பது குறித்து உயர்நீதிமன்றம் விசாரணை நடத்த முடியாது என்று கூறியது. ஹரியானா மாநிலம் & பலர் எதிர் பஜன் லால் & பலர் 1992 சப் (1) எஸ்சிசி 335 வழக்கில், பத்தி 102 இல் இந்த நீதிமன்றம் முதல் தகவல் அறிக்கை அல்லது புகாரில் கூறப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகள், அவற்றின் முக மதிப்பில் எடுக்கப்பட்டு, அவை முழுவதுமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டாலும், முதல் பார்வையில் எந்தவொரு குற்றமும் இல்லை

அல்லது குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு எதிராக ஒரு வழக்கை உருவாக்கவும், முதல் தகவல் அறிக்கையில் உள்ள குற்றச்சாட்டுகள் மற்றும் பிற பொருட்கள் ஏதேனும் இருந்தால், சட்டத்தின் பிரிவு 155 (2) இன் வரம்பிற்குள் ஒரு குற்றவியல் நீதித்துறை நடுவர் உத்தரவின் கீழ் தவிர, சட்டத்தின் பிரிவு 156 (1) இன் கீழ் காவல்துறை அதிகாரிகளால் விசாரணை நடத்தப்படுவதை நியாயப்படுத்தும் ஒரு அறியக்கூடிய குற்றத்தை வெளிப்படுத்தாது.

9. மத்திய பிரதேச மாநிலம் எதிர் அவத் கிஷோர் குப்தா & பலர் (2004) 1 எஸ்சிசி 691 வழக்கில், இந்த நீதிமன்றம், சாட்சியம் நம்பகமானதா இல்லையா என்பது குறித்து உயர் நீதிமன்றம் விசாரணையைத் தொடங்க முடியாது என்று தீர்ப்பளித்தது, ஏனெனில் அது விசாரணை நீதிமன்றத்தின் செயல்பாடாக இருக்கும். டாக்டர் மோனிகா குமார் & ஒருவர் எதிர் உத்தர பிரதேச மாநிலம் & பலர் (2008) 8 எஸ்சிசி 781 வழக்கில், இந்த நீதிமன்றம் குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டப் பிரிவு 482-ன் கீழ் உள்ள உள்ளார்ந்த அதிகாரத்தை ஒரு நியாயமான வழக்கை நெரிக்க பயன்படுத்தக் கூடாது என்று கூறியது. ஷிஜி என்ற பெயரில் பப்பு மற்றும் பலர் எதிர் ராதிகா மற்றும் ஒருவர், இந்த நீதிமன்றத்தின் இரண்டு நீதிபதிகள் கொண்ட அமர்வு இவ்வாறு தீர்ப்பளித்தது,

"... பிரிவு 482 இன் கீழ் உள்ள அதிகாரத்தின் நிறைவு, உயர் நீதிமன்றம் அதை மிகுந்த கவனத்துடனும் எச்சரிக்கையுடனும் பயன்படுத்துவதை கட்டாயமாக்குகிறது. இந்த அதிகாரத்தின் பரப்பும் தன்மையும் அதன் பயன்பாடு மிதமானதாக இருக்க வேண்டும் என்றும், பதிவு செய்யப்பட வேண்டிய காரணங்களுக்காக, வழக்குத் தொடரப்படுவது சட்ட செயல்முறையைத் தவறாகப் பயன்படுத்துவதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை என்று உயர் நீதிமன்றம் தெளிவாகக் கருதும் சந்தர்ப்பங்களில் மட்டுமே இருக்க வேண்டும் என்றும் கோருகிறது. பிரிவு 482 ன் கீழ் அதிகாரத்தை பயன்படுத்துவது நியாயப்படுத்தப்படக்கூடிய சூழ்நிலைகளை நாம் பட்டியலிடுவது தேவையற்றது அல்லது சரியானது அல்ல. நாம் சொல்ல வேண்டியது என்னவென்றால் அதிகாரத்தை பயன்படுத்துவது நீதியின் இலக்குகளை உறுதி செய்வதற்காக இருக்க வேண்டும், அந்த அதிகாரத்தை பயன்படுத்துவதை மறுப்பது சட்ட செயல்முறையை தவறாகப் பயன்படுத்துவதற்கு

வழிவகுக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் மட்டுமே இருக்க வேண்டும்".

10. பிரிவு 482 குவிமுசஇன் கீழ் அதிகாரத்தை பயன்படுத்துவது தொடர்பாக அதிகாரிகள் மீது மேலே உள்ளபடி ஒரு குறுகிய ஆய்வு செய்த பிறகு, இப்போது போக்சோ சட்டத்தின் பொருள் மற்றும் நோக்கங்களைக் குறிப்பிடுவோம். அரசியலமைப்பின் 15 வது சரத்து, குழந்தைகளுக்காக சிறப்பு ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்கான அதிகாரங்களை அரசுக்கு வழங்குகிறது. 39(எஃப்) வது சரத்து, குழந்தைகளுக்கு ஆரோக்கியமான முறையில், சுதந்திரம் மற்றும் கண்ணியமான சூழ்நிலைகளில் வளர்ச்சியடையும் வாய்ப்புகள் வழங்கப்படுவதை உறுதி செய்வதற்கு மட்டுமல்லாமல், அவர்களின் குழந்தைப் பருவமும் இளமைப் பருவமும் சுரண்டலுக்கு எதிராகவும், தார்மீக மற்றும் பொருள் புறக்கணிப்புக்கு எதிராகவும் பாதுகாக்கப்படுவதை உறுதி செய்வதற்கும் அரசு தனது கொள்கையை இயக்குகிறது என்று கூறுகிறது. அரசியலமைப்பு கடமையை அங்கீகரித்து, அரசியலமைப்பின் 15 வது சரத்தை கீழ் உள்ள அடிப்படை கருத்தைக் கருத்தில் கொண்டு, குழந்தைகளுக்கு எதிரான பாலியல் குற்றங்கள் தற்போதுள்ள சட்டங்களால் போதுமான அளவு தீர்க்கப்படவில்லை என்பதையும் உணர்ந்து, போக்சோ சட்டம் இயற்றப்பட்டது. அத்தகைய குற்றவாளிகள் காப்பாற்றப்படாமல் இருப்பதை உறுதி செய்வதையும், அவர்கள்

மீது முறையாக வழக்கு பதிவு செய்யப்படுவதையும் இது நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது என்பதை அதன் கீழ் உள்ள விதிகள் வெளிப்படுத்தும்.

11. இந்த நோக்கத்தை அடைவதற்கு, போக்சோ சட்டத்தின் கீழ் குற்றம் குறித்து புகாரளிப்பதற்கான சட்டபூர்வமான கடமை, சட்டத்தின் கீழ் ஒரு குற்றம் நடந்திருப்பதை அறிந்தால், அதன்படி குறிப்பிடப்பட்ட தொடர்புடைய அதிகாரிகளுக்கு தெரிவிக்க வேண்டும். இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் ஒரு குற்றம் நடக்கக்கூடும் என்ற அச்சம் உள்ள நபருக்கும் அத்தகைய கடமை வழங்கப்படுகிறது. பிரிவு 19 ன் கீழ் அத்தகைய சட்டபூர்வமான கடமையை உருவாக்குவதைத் தவிர, அதன் கீழ் உள்ள கடமையை நிறைவேற்றத் தவறியதை அதன் பிரிவு 21 ன் கீழ் தண்டனைக்குரியதாக மாற்றுவது உகந்ததாக சட்டமன்றம் கருதியது. பிரிவு 21 (1) ன் கீழ், பிரிவு 19 இன் துணைப்பிரிவு 1 அல்லது பிரிவு 20 இன் கீழ் ஒரு குற்றம் செய்ததைப் புகாரளிக்கத் தவறியது அல்லது பிரிவு 19 இன் துணைப்பிரிவு 2 இன் கீழ் அத்தகைய குற்றத்தை புகாரளிக்கத் தவறியது, ஆறு மாதங்கள் வரை நீடிக்கும் சிறைத்தண்டனை அல்லது அபராதம் அல்லது இரண்டையும் விதிக்கப்படும். பிரிவு 21 இன் துணைப்பிரிவு 2 எந்தவொரு நிறுவனம் அல்லது ஒரு அமைப்பின் பொறுப்பாளராக இருக்கும் எந்தவொரு நபரும் (எந்த பெயரில் அழைக்கப்பட்டாலும்) தனது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் உள்ள ஒரு சார்நிலை ஊழியர் தொடர்பாக பிரிவு 19 இன் உட்பிரிவு 1 இன் கீழ் ஒரு

குற்றத்தை இழைத்ததைப் புகாரளிக்கத் தவறினால், ஒரு வருடம் வரை நீடிக்கக்கூடிய சிறைத்தண்டனை அல்லது அபராதம் விதிக்கப்படும். நிச்சயமாக, போக்சோ சட்டத்தின் கீழ் உள்ள விதிகளை கண்டிப்பாக பின்பற்றுவதை உறுதி செய்வதற்கும், அதன் மூலம் குழந்தைகளின் இளம் வயது துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படாமல் இருப்பதற்கும், அவர்களின் குழந்தைப் பருவம் மற்றும் இளமை சுரண்டலில் இருந்து பாதுகாக்கப்படுவதை உறுதி செய்வதற்கும் இத்தகைய விதிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

12. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட தண்டனை விதிகளைப் பார்க்கும்போது, பிரிவு 19 (1) இன் கீழ் கடமையை நிறைவேற்றத் தவறியதற்கு குறுகிய கால சிறைத்தண்டனை மட்டுமே, அதாவது ஆறு மாதங்கள், இது தீவிரமாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டிய குற்றம் அல்ல என்று ஒருவர் நினைக்கலாம். எவ்வாறாயினும், எங்களைப் பொறுத்தவரை, இது போக்சோ சட்டத்தின் பிரிவு 21 இன் கீழ் தண்டனைக்குரிய பிரிவு 19 இன் கீழ் சட்டபூர்வமான கடமையை நிறைவேற்றத் தவறிய குற்றத்தின் தீவிரத்தன்மை அல்லது வேறுவிதமாக சோதிக்கப்படுவதில்லை. விஜய் மதன்லால் சவுத்ரி மற்றும் ஒருவர் எதிர் இந்திய யூனியன் & பலர் 2022 எஸ்சிசி ஆன்லைன் எஸ்சி 929 வழக்கில் மூன்று நீதிபதிகள் அமர்வு மற்றும் சங்கர் கிசான்ராவ் காடே எதிர் மகாராஷ்டிரா மாநிலம்

(2013) 5 எஸ்சிசி 546 வழக்கில் இரண்டு நீதிபதிகள் அமர்வு அளித்த தீர்ப்புகளால் நாங்கள் எங்கள் பார்வையில் வலுவடைந்துள்ளோம்.

13. சங்கர் கிசான்ராவ் காடேயின் வழக்கில் (மேற்கூறிய) தீர்ப்பில், இந்த நீதிமன்றத்தின் இரண்டு நீதிபதிகள் கொண்ட அமர்வு 77.5 மற்றும் 77.6 பத்திகளில் உரிய இணக்கத்திற்காக சில வழிகாட்டுதல்களை வெளியிட்டது, அவை பின்வருமாறு

> "77.5. அனுமதிக்கப்பட்ட குழந்தைகள் பாலியல் துஷ்பிரயோகத்திற்கு ஆளாகின்றனர் என்பதை அரசு அல்லது தனியார் மருத்துவமனைகள் அல்லது குழந்தைகள் சிகிச்சை பெறும் மருத்துவ நிறுவனங்கள் அறிந்தால், அது உடனடியாக அருகிலுள்ள சிறுவர் நீதிக் குழு/எஸ். ஜே. பி. யு -விடம் தெரிவிக்கப்படும் மற்றும் சிறுவர் நீதிக் குழு, எஸ். ஜே. பி. யு உடன் கலந்தாலோசித்து, குழந்தையின் நலனைப் பாதுகாக்கும் சட்டத்தின்படி தகுந்த நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும்.
>
> 77.6. 18 வயதுக்குட்பட்ட மைனர் குழந்தை பாலியல் வன்கொடுமைக்கு ஆளாகியிருப்பதை அறிந்த பிறகும் யாரும் குற்றத்தைப் பற்றி புகார் அளிக்காமல் இருப்பது

கடுமையான குற்றமாகும். புகாரளிக்காமல் இருப்பதன் மூலம் குற்றவாளிகளை சட்ட ரீதியான தண்டனையிலிருந்து தப்பிக்க விடுவதால், சாதாரண குற்றவியல் சட்டத்தின் கீழ் குற்றவாளிகளாக்கப்பட்டு அவர்களுக்கு எதிராக சட்டத்திற்கு உட்பட்டு உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்."

14. விஜய் மதன்லால் சவுத்ரியின் வழக்கில் (மேற்கூறிய) இந்த நீதிமன்றம், தண்டனையின் நீளம் என்பது குற்றத்தின் தீவிரத்தின் குறிகாட்டியாக மட்டுமல்லாமல், அது ஒட்டுமொத்த காரணிகளால் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும், குறிப்பாக, குறிப்பிட்ட சர்வதேசப் பின்னணியில் அந்தக் குற்றம் சட்டமன்றத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பின்னணியைக் கருத்தில் கொண்டு, ஒட்டுமொத்தக் காரணிகளைக் கொண்டு இது மதிப்பிடப்பட வேண்டும். இந்தச் சூழலில், 11.12.1992 அன்று இந்தியாவால் ஒப்புதலளிக்கப்பட்ட ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் குழந்தைகள் உரிமைகள் குறித்த உடன்படிக்கையின்படி, குழந்தைகளை சட்டவிரோத பாலியல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடத் தூண்டுதல் அல்லது வற்புறுத்துதல், விபச்சாரம் அல்லது பிற சட்டவிரோத பாலியல் பழக்கங்களில் குழந்தைகளைச் சுரண்டலாகப் பயன்படுத்துதல் போன்றவற்றைத் தடுக்க அனைத்து தேசிய, இருதரப்பு மற்றும் பல்தரப்பு

நடவடிக்கைகளை அரசுத் தரப்பினர் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று வலியுறுத்தியுள்ளது. அனைத்து வகையான பாலியல் சுரண்டல் மற்றும் துஷ்பிரயோகங்களிலிருந்தும் குழந்தைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான ஒரு குறிப்பிட்ட கடமையை இந்த மாநாட்டின் 3(2) மற்றும் 34 வது சரத்துகள் அரசுக்கு வழங்கியுள்ளன.

15. போக்சோ சட்டத்தின் கீழ் குற்றம் நடந்ததை உடனடியாகவும் முறையாகவும் புகாரளிப்பது மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது, மேலும், அதன் கீழ் எந்தவொரு குற்றமும் நடந்ததைப் பற்றி தெரிந்து கொள்ளத் தவறியது சட்டத்தின் நோக்கத்தையும் பொருளையும் தோற்கடித்துவிடும். அதன் கீழ் உள்ள பல்வேறு விதிகளை கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு நாங்கள் அவ்வாறு கூறுகிறோம். பாதிக்கப்பட்டவர் மற்றும் குற்றம் சாட்டப்பட்டவரின் மருத்துவ பரிசோதனை, போக்சோ சட்டத்தின் கீழ் வரும் வழக்கில் பல முக்கியமான தடயங்களை வழங்கும். போக்சோ சட்டத்தின் பிரிவு 27 (1), இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் எந்தவொரு குற்றமும் செய்யப்பட்ட ஒரு குழந்தையின் மருத்துவப் பரிசோதனை, சட்டத்தின் கீழ் குற்றத்திற்காக முதல் தகவல் அறிக்கை அல்லது புகார் பதிவு செய்யப்படாவிட்டாலும், கற்பழிப்புக்கு ஆளானவரின் மருத்துவ பரிசோதனைக்கு நடைமுறைகளை வழங்கும் குற்றவியல் நடைமுறை சட்டத்தின் பிரிவு 164 A இன் படி நடத்தப்படும். இந்த சூழ்நிலையில், குற்றவியல்

நடைமுறை சட்டத்தின் பிரிவு 53 A ஐக் குறிப்பிடுவதும் பொருத்தமானது. இது பாலியல் பலாத்காரம் செய்ததாக குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபரை ஒரு மருத்துவ பயிற்சியாளரால் பரிசோதிக்க கட்டாயப்படுத்துகிறது. பாலியல் பலாத்கார வழக்குகளில் தரப்பினர்களின் ஆடைகளும் மிகவும் நம்பகமான ஆதாரங்களை வழங்கும் என்பதும் உண்மை. போக்சோ சட்டத்தின் கீழ் ஒரு குற்றத்தைச் செய்ததை உடனடியாகப் புகாரளிப்பது பாதிக்கப்பட்டவரை உடனடியாகப் பரிசோதிக்க உதவும், அதே நேரத்தில், அது ஒரு அடையாளம் தெரியாத நபரால் செய்யப்பட்டிருந்தால், இது விசாரணை நிறுவனத்திற்கு நேரத்தை வீணாக்காமல் விசாரணையைத் தொடங்கவும், இறுதியில் குற்றவாளியை கைது செய்து மருத்துவப் பரிசோதனையைப் பெறவும் உதவும். பாலியல் குற்றங்கள் தொடர்பாக மருத்துவ சான்றுகள் அதிக உறுதிப்படுத்தல் மதிப்பைக் கொண்டுள்ளன என்பதில் இரண்டு கருத்துக்கள் இருக்க முடியாது.

16. குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டப் பிரிவு 482-ன் கீழ் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவது தொடர்பான நிலைப்பாட்டைக் கருத்தில் கொண்டு, போக்சோ சட்டத்தின் கீழ் உள்ள விதிகள், தண்டனை மற்றும் நடைமுறை ஆகியவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு, நாங்கள் இந்த வழக்கை பரிசீலிப்போம்.

17. கையில் உள்ள வழக்கில் பதிவு செய்யப்பட்ட முதல் தகவல் அறிக்கை, அடையாளம் தெரியாத நபர்களுக்கு எதிராக சிறு பழங்குடி சிறுமிகளுக்கு எதிராக பாலியல் குற்றம் செய்ததாக சந்தேகிக்கப்படுவதை அறிந்தவுடன் அது பதிவு செய்யப்பட்டது என்பதை வெளிப்படுத்தும். போக்சோ சட்டத்தின் கீழ் குற்றம் நடந்ததைப் பற்றி தெரிந்திருந்தாலும் புகாரளிக்கத் தவறியது எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்கு எதிரான குற்றச்சாட்டு குற்றப்பத்திரிகையில் இருந்து வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. போக்சோ சட்டத்தின் கீழ் ஒரு குற்றத்தின் கூறுகளை முதல் தகவல் அறிக்கை வெளிப்படுத்துகிறது மற்றும் மேலே குறிப்பிட்டுள்ளபடி, விசாரணையின் போது அதன் உண்மையான அளவு தெரியவந்தது. விசாரணை முடிவடைந்த பின்னர், சேகரிக்கப்பட்ட பொருட்களின் அடிப்படையில், சம்பந்தப்பட்ட காவல் நிலையத்தின் பொறுப்பதிகாரி, அதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவாறு பிடியாணைவேண்டாக் குற்றம் ஒன்று இழைக்கப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிகிறது என்றும், இங்கு எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் உட்பட அதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நபர்கள் அவரவர்களுக்கு எதிராக குறிப்பிடப்பட்டுள்ள குற்றங்களைச் செய்துள்ளதாகத் தெரிகிறது என்றும், அவர்கள் மீது வழக்குத் தொடர பிரிவு 173 (2) இன் கீழ் இறுதி அறிக்கையை தாக்கல் செய்ததாகவும் ஒரு கருத்தை உருவாக்கினார். 12.04.2019 தேதியிட்ட முதல் தகவல் அறிக்கை மற்றும் 08.06.2019 தேதியிட்ட

குற்றப்பத்திரிகை ஆகியவை ரத்து செய்யப்பட வேண்டும் என்று கோரப்பட்டன, இதன் விளைவாக எதிர்த்துரைக்கப்பட்ட தீர்ப்பின்படி ரத்து செய்யப்பட்டது.

18. முதல் தகவல் அறிக்கை மற்றும் சேகரிக்கப்பட்ட ஆவணங்கள் ஒரு குற்றத்தை வெளிப்படுத்தினால், குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 173(2) இன் கீழ் தாக்கல் செய்யப்பட்ட இறுதி அறிக்கை அதன் அடிப்படையில் விசாரணை முடிந்ததும், போக்ஸோ சட்டத்தின் கீழ் குற்றத்தை உருவாக்கும் பொருட்கள் மற்றும் குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபர்களுக்கு எதிராக ஒரு முதல் தோற்ற வழக்கு, உண்மைத்தன்மை அல்லது ஆதாரங்களின் அனுமதிக்கத்தக்க தன்மை ஆகியவை குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 482 இன் கீழ் அதிகாரத்தை பயன்படுத்துவதற்கான எல்லைக்குள் வராத விஷயங்கள் மற்றும் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி அவை விசாரணையின் போது விசாரணை நீதிமன்றத்தால் செய்யப்பட வேண்டிய விஷயங்கள் ஆகும். மேற்கூறிய முடிவுகளில் இருந்து இந்த நிலைப்பாடு தெளிவாகிறது.

19. எம்.எல். பட் எதிர் எம்.கே. பண்டிதா ஜேடி 2002 (3) எஸ்சி 89 வழக்கில், இந்த நீதிமன்றம் முதல் தகவல் அறிக்கையை ரத்து செய்வதற்கான கேள்வியைக் கருத்தில் கொள்ளும்போது, பிரிவு 161, குற்றவியல் நடைமுறை சட்டத்தின் கீழ் பதிவு செய்யப்பட்ட அறிக்கைகள் உட்பட விசாரணையின்

போது சேகரிக்கப்பட்ட பொருட்களை ஆய்வு செய்வதன் மூலம் உயர் நீதிமன்றத்திற்கு பாராட்ட உரிமை இல்லை என்று தீர்ப்பளித்தது. ராஜீவ் கவுரவ் எதிர் பைசாஹாப் & பலர் (2020) 3 எஸ்சிசி 317 வழக்கில், இந்த நீதிமன்றத்தின் இரண்டு நீதிபதிகள் கொண்ட அமர்வு, பிரிவு 482 குற்றவியல் நடைமுறை சட்டத்தின் கீழ் ரத்து செய்யும் நடவடிக்கைகளில் உயர் நீதிமன்றத்தால் பரிசீலிக்கக்கூடிய விஷயங்கள் குறித்த கேள்வியைக் கையாண்டது. குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டப் பிரிவு 482 ன் கீழ் தாக்கல் செய்யப்பட்ட மனுவை விசாரிக்கும் போது, குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டப் பிரிவு 161 ன் கீழ் பதிவு செய்யப்பட்ட சாட்சிகளின் வாக்குமூலங்கள் சாட்சியத்தில் முற்றிலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவை என்பதால், அவற்றை நீதிமன்றம் கருத்தில் கொள்ள முடியாது என்று அதில் கூறப்பட்டது. அந்த வழக்கில், இறந்த பாதிக்கப்பட்ட பெண் குற்றம் சாட்டப்பட்டவரால் துன்புறுத்தப்படுவது குறித்து தன்னிடம் தெரிவித்ததாகவும், அதை அவரால் தாங்க முடியவில்லை என்றும், எனவே தற்கொலை செய்ய விரும்பினார் என்றும் சாட்சிகளில் ஒருவர் குறிப்பிட்டதை உயர் நீதிமன்றம் அறிந்திருந்தது என்ற உண்மையை இந்த நீதிமன்றம் கவனத்தில் கொண்டது. குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டப் பிரிவு 161 ன் கீழ் பதிவு செய்யப்பட்ட வாக்குமூலங்களை மதிப்பீடு செய்ததன் அடிப்படையில்தான் இந்த வழக்கில் குற்றவியல் நடவடிக்கைகளை ரத்து செய்ய உயர்நீதிமன்றம் முடிவு செய்துள்ளது என்பதைக் கண்டறிந்து,

குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டப் பிரிவு 482 ன் கீழ் தாக்கல் செய்யப்பட்ட மனுவை விசாரிக்கும் போது நீதிமன்றத்தால் சாட்சியத்தில் முற்றிலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவை என்பதால், அவற்றைக் கருத்தில் கொண்டிருக்க முடியாது என்று தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டப் பிரிவு 161 ன் கீழ் பதிவு செய்யப்பட்ட வாக்குமூலங்களை மதிப்பீடு செய்து விசாரணையை ரத்து செய்ததில் உயர்நீதிமன்றம் தவறு இழைத்துள்ளது என்றும் கூறப்பட்டது.

20. குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டப் பிரிவு 161 ன் கீழ் பதிவு செய்யப்பட்ட வாக்குமூலங்கள் சாட்சியத்தில் ஏற்கத்தக்கவை அல்ல என்பதிலும், 1872 ஆம் ஆண்டு இந்திய சாட்சியச் சட்டத்தின் 145 மற்றும் 157 பிரிவுகளில் கூறப்பட்டுள்ள நோக்கங்களுக்காக மட்டுமே அதன் பயன்பாடு வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது என்பதிலும் எந்த சர்ச்சையும் இருக்க முடியாது. உண்மையில், பிரிவு 164, குற்றவியல் நடைமுறை சட்டத்தின் கீழ் பதிவு செய்யப்பட்ட அறிக்கை, அத்தகைய நோக்கங்களுக்காக மட்டுமே பயன்படுத்த முடியும்.

21. தற்போதுள்ள வழக்கில், எதிர்க்கப்பட்ட தீர்ப்பின் 10 வது பத்தியில் உள்ள கருத்தாய்வுகளை ஆராய்வது சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி,

பாதிக்கப்பட்டவர்களின் ஆசிரியரின் அறிக்கையையும், பாதிக்கப்பட்டவர்களின் அறிக்கைகளையும் படித்து, சந்திரபூர் பொது மருத்துவமனையிலிருந்து மட்டுமே பாலியல் வன்கொடுமை கண்டறியப்பட்டதாகவும், பின்னர் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மீது பாலியல் வன்கொடுமை நடந்ததாக எதிர்மேல்முறையீட்டாளரிடம் தெரிவிக்கப்படவில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்ததாகவும், அவரை குற்றத்தில் ஈடுபடுத்த எந்த ஆதாரமும் இல்லை என்ற முடிவுக்கு உயர் நீதிமன்றம் வந்துள்ளது என்ற உண்மையை வெளிப்படுத்தும். எதிர்த்துரைக்கப்பட்ட தீர்ப்பின் பத்தி எண்.10 இவ்வாறு கூறுகிறது

> "மேற்கூறிய பின்னணியில், பாதிக்கப்பட்டவர்களின் அறிக்கைகளை நாங்கள் ஆராய்ந்தோம், அவைகளை அரசுத்தரப்பு பரிந்துரைத்துள்ளன. விண்ணப்பதாரர் பாதிக்கப்பட்டவர்களை பரிசோதித்ததாக அறிக்கைகள் காட்டுகின்றன. அவர்களின் நிலைமை மோசமடைந்தது. எனவே, அவர்கள் சந்திரபூரில் உள்ள பொது மருத்துவமனைக்கு அனுப்பப்பட்டனர். பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மீது நடத்தப்பட்ட பாலியல் வன்கொடுமை குறித்து விண்ணப்பதாரருக்குத் தெரியப்படுத்தப்பட்டதைக் காட்ட எந்த ஆதாரமும் பதிவில் இல்லை. மாறாக, பாதிக்கப்பட்டவர்களின் ஆசிரியரின் அறிக்கையிலிருந்து பாலியல் வன்கொடுமை

சந்திரபூரில் உள்ள பொது மருத்துவமனையில் மட்டுமே கண்டறியப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. எனவே, மேற்கூறிய குற்றத்தில் விண்ணப்பதாரரை இணைப்பதற்கான எந்த ஆதாரமும் இல்லை என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். எனவே, விண்ணப்பதாரருக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளைத் தொடர்வது நீதிமன்றத்தின் செயல்முறையை துஷ்பிரயோகம் செய்வதாகும்".

(முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டது)

22. எனவே, மேல்முறையீட்டுத் தீர்ப்பின் 10 ஆம் இலக்கத்தில் இருந்து மேற்கூறிய கருத்தாய்வுகளை வெறுமனே ஆராய்வதன் மூலம், உயர்நீதிமன்றம் குற்றச்சாட்டுக்களால் மேற்கோள் காட்டப்பட்ட பாதிக்கப்பட்டவர்கள் / சாட்சிகளின் அறிக்கைகளை ஆராய்ந்து, எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்கு எதிராக ஆதாரங்கள் உள்ளனவா இல்லையா என்ற முடிவுக்கு வந்துள்ளது என்பதை வெளிப்படுத்தும். மேற்கூறிய வரம்புரைகள் மற்றும் எம்.எல்.பட் வழக்கு (மேற்கூறிய) மற்றும் ராஜீவ் கூரவ் வழக்கு (மேற்கூறிய) உள்ளிட்ட பல முடிவுகளை கருத்தில் கொண்டு, குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டப்பிரிவு 161 ன் கீழ் பதிவு செய்யப்பட்ட அறிக்கைகள் ஆதாரமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படாதவை, எனவே இதுபோன்ற முடிவுகளை எடுப்பதற்கான அடிப்படையாக இருக்க

முடியாது. மேலே குறிப்பிட்டுள்ளபடி, முதல் தகவல் அறிக்கை பாலியல் வன்கொடுமை செய்யப்பட்டதாக சந்தேகத்தைக் கொண்டுள்ளது மற்றும் குற்றப்பத்திரிக்கை போக்சோ சட்டத்தின் கீழ் அத்தகைய குற்றத்தைப் புகாரளிக்காதது தொடர்பாக எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்கு எதிராக முதன்மையான தோற்றத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. மேல்முறையீட்டாளரின் வழக்கு என்னவென்றால், பாதிக்கப்பட்ட பதினேழு பேரில் சிலர் பிரிவு 161, குற்றவியல் நடைமுறை சட்டத்தின் கீழ் அறிக்கைகளை வழங்கியுள்ளனர் மற்றும் சிலர் பிரிவு 164 குற்றவியல் நடைமுறை சட்டத்தின் கீழ், குறிப்பாக எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்கு அவர்கள் மீதான பாலியல் வன்கொடுமை குறித்து தெரிவிக்கப்பட்டதாகக் கூறினர். இதுபோன்ற நிலையில், குற்றம் சாட்டப்பட்டவரை குற்றத்துடன் தொடர்புபடுத்தும் ஆதாரங்கள் இருப்பதைப் பற்றி ஒரு கருத்தை உருவாக்க, பாதிக்கப்பட்டவர்களின் அறிக்கைகள் மற்றும் அவர்களது ஆசிரியர் ஆகியோரின் அறிக்கைகளை ஆராய்வதன் மூலம் விசாரணையை உயர்நீதிமன்றம் துவங்கக்கூடாது என்பதில் எங்களுக்கு எந்த சந்தேகமும் இல்லை. மற்ற குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களைப் பொறுத்தவரை முதல் தகவல் அறிக்கை மற்றும் குற்றப்பத்திரிக்கை இன்னும் உண்மையில் உள்ளன என்பது உண்மைதான். ஆனால், ஒரு மைனர் குழந்தைக்கு எதிரான பாலியல் வன்கொடுமையைப் பற்றிய அறிவு இருந்த போதிலும் புகாரளிக்காதது ஒரு கடுமையான குற்றமாகும், மேலும் பெரும்பாலும், இது பாலியல்

வன்கொடுமை குற்றத்தைச் செய்பவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கான முயற்சியாகும். சங்கர் கிசான் ராவ் காடேயின் வழக்கில் (மேற்கூறிய) அத்தகைய குற்றத்தைப் புகாரளிக்காதது தீவிரமானது என்றும், போக்சோ சட்டத்தின் 19 (1) மற்றும் 21 பிரிவுகளின் கூட்டு வாசிப்பிலிருந்து பெறப்பட்ட நிலைப்பாட்டைக் கருத்தில் கொண்டும், அத்தகைய நபர்கள் மீது சட்டத்தின் படி நடவடிக்கை எடுக்கப்படலாம். இந்த சூழலில், போக்சோ சட்டத்தின் கீழ் உள்ள ஏற்பாடுகளை பின்பற்றுவதற்கான வழிகாட்டுதல்களை வழங்க சட்டப்பூர்வ பாதுகாவலர் அதிகார வரம்பின் கீழ் இந்த நீதிமன்றம் கடமைப்பட்டுள்ளது என்று இந்த நீதிமன்றம் மேற்கூறிய வழக்கில் கூறிய ஒரு அவதானிப்பையும் குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது.

23. எதிர்மேல்முறையீட்டாளரின் கற்றறிந்த வழக்கறிஞர், A.S. கிருஷ்ணன் & பலர் எதிர் கேரளா மாநிலம் (2004) 11 எஸ்சிசி 576 வழக்கில் இந்த நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு வழங்கப்பட்டதாகக் கூறி, எதிர்த்துரைக்கப்பட்ட தீர்ப்பை ஆதரிக்கவும் நிலைநிறுத்தவும் முயன்றார் மற்றும் மேற்கூறிய முடிவின் படி, போக்சோ சட்டத்தின் கீழ் பாலியல் வன்கொடுமை குற்றத்தைப் புகாரளிக்கத் தவறியதாக எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டிருக்க முடியாது. தீர்ப்பைப் பார்க்கும்போது, ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட காரணங்களுக்காக, இந்த வழக்கின் உண்மைகள் மற்றும் சூழ்நிலைகளில் இந்த

முடிவு முற்றிலும் பொருந்தாது என்று கருதுவதில் எங்களுக்கு எந்த தயக்கமும் இல்லை. முதலாவதாக, மேற்கண்ட தீர்ப்பை மேலோட்டமாக ஆராய்ந்தால், அறிவு பற்றிய கேள்வி இந்த நீதிமன்றத்தால் பரிசீலிக்கப்படவில்லை என்பது தெரியவரும். அறிவு பற்றிய ஒரு கண்டுபிடிப்பு சரியானதா அல்லது வேறுவிதமாக உள்ளதா என்பதை ஆராயும் கட்டத்தில் அல்ல என்பதும், அதன் விளைவாக குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டப் பிரிவு 482 ன் கீழ் நடவடிக்கைகள் ரத்து செய்யப்பட்டன. உண்மையில், இதச பிரிவு 471, 420 உடன் இணைந்த 34 பிரிவுகளின் கீழ் மேல்முறையீட்டாளர்களின் தண்டனைக்கு எதிரான மேல்முறையீட்டில் இது பரிசீலிக்கப்பட்டது. இந்த நீதிமன்றம் இந்திய தண்டனைச் சட்டம் பிரிவு 471 இன் கீழ் 'தெரியும் அல்லது நம்புவதற்கு காரணம் உள்ளது' என்ற சொற்றொடரை பரிசீலித்து, "அறிவு" மற்றும் "நம்புவதற்கான காரணம்" என்ற சொற்களின் அர்த்தங்களை விளக்கும் போது இந்த நீதிமன்றம் பின்வருமாறு தீர்ப்பளித்தது

> "9". இதச-வின் கீழ், கிட்டத்தட்ட அனைத்து குற்றங்களுக்கும் "நோக்கம்" அல்லது "அறிவு" அல்லது "நம்புவதற்கான காரணம்" ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் குற்றவுணர்வு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. நாம் இப்போது "அறிவு" மற்றும் "நம்புவதற்கான காரணம்" என்ற வெளிப்பாடுகளில் அக்கறை

கொண்டுள்ளோம். "அறிவு" என்பது சம்பந்தப்பட்ட நபரின் மனநிலையைக் குறிக்கும் ஒரு விழிப்புணர்வு. "நம்புவதற்கான காரணம்" என்பது மனநிலையின் மற்றொரு அம்சமாகும். "நம்புவதற்கான காரணம்" என்பது "அனுமானம்" அல்லது "சந்தேகம்" என்பதற்கு சமமானதல்ல, மேலும் வெறுமனே பார்ப்பதையும் நம்புவதற்கு சமமாக கருத முடியாது. "நம்புவதற்கான காரணம்" என்பது உயர்ந்த மனநிலையாகும். அதேபோல் "நம்புவதற்கான காரணத்தை" விட "அறிவு" சற்று உயர்ந்த மட்டத்தில் இருக்கும். ஒரு நபர் தனது புலன்களுக்கு நேரடி முறையீடு எங்கே இருக்கிறது என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும், மேலும் ஒரு நபர் அதை நம்புவதற்கு போதுமான காரணம் இருந்தால் நம்புவதற்கு ஒரு காரணம் இருப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. இதச பிரிவு 26 "நம்புவதற்கான காரணம்" என்ற சொற்களின் பொருளை இவ்வாறு விளக்குகிறது

"26. 'நம்புவதற்கு காரணம்' -ஒரு பொருளை நம்புவதற்குப் போதுமான காரணம் இருந்தால், மற்றபடி அல்ல என்றால், ஒரு பொருளை நம்புவதற்கு ஒரு நபருக்கு 'காரணம்' இருக்கிறது என்று கூறப்படுகிறது.

(முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டது)

சூழ்நிலையின் சூழலில், மேற்கூறிய விளக்கக் குறிப்புகளை பத்தி 8 இலிருந்து பின்வரும் சொற்றொடரைக் குறிப்பிடுவதும் தகுதியானது

> "கேள்விக்குரிய ஆவணம் போலியானது என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்குத் தெரிந்திருந்ததா அல்லது நம்புவதற்கு காரணம் இருந்ததா என்பது ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் தீர்ப்பளிக்கப்பட வேண்டும், மேலும் இது தொடர்பாக பதிவு செய்யப்பட்ட கண்டுபிடிப்புகள் அடிப்படையில் உண்மையானவை".

இந்த வழக்கில், பாதிக்கப்பட்டவர்களின் வாக்குமூலங்களையும், பாதிக்கப்பட்டவர்களின் ஆசிரியரின் வாக்குமூலத்தையும் ஆராய்ந்ததில், சம்பந்தப்பட்ட குற்றத்தில் எதிர்மேல்முறையீட்டாளரை தொடர்புபடுத்துவதற்கான ஆதாரங்கள் இல்லை என்று உயர்நீதிமன்றம் முடிவு செய்தது.

24. எதிர்மேல்முறையீட்டாளரின் மேற்கூறிய வாதத்தை நிராகரிக்க மற்றொரு காரணமும் உள்ளது. 20.4.2021 தேதியிட்ட எதிர்த்துரைக்கப்பட்ட தீர்ப்புக்கு முன்பே பதிவு செய்யப்பட்ட பிரிவு 161/164, குற்றவியல் நடைமுறை

சட்டத்தின் கீழ் பதிவு செய்யப்பட்ட சில பாதிக்கப்பட்டவர்களின் அறிக்கைகளான இணைப்பு-A1 முதல் A8 வரை நாங்கள் படித்திருக்க மாட்டோம், அதாவது 2019 ஆம் ஆண்டிலேயே. உயர்நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பின் உண்மைத்தன்மையை சரி பார்க்க மட்டுமே நாங்கள் அவ்வாறு செய்கிறோம், அத்தகைய அறிக்கைகள் குற்றம் செய்ததைப் பற்றி எதிர்மேல்முறையீட்டாளரின் அறிவைக் குறிக்கும் எதையும் வெளிப்படுத்தாது. தொடர்ச்சியாக, அந்த அறிக்கைகள் பாதிக்கப்பட்டவர்களால் அவர்கள் மீது பாலியல் வன்கொடுமை செய்யப்பட்டதாக எதிர்மேல்முறையீட்டாளரிடம் தெரிவிப்பது பற்றி குறிப்பிட்டன. எம்.எல். பட் வழக்கு (மேற்கூறிய) மற்றும் ராஜீவ் கௌரவ் வழக்கு (மேற்கூறிய) ஆகியவற்றில் கூறப்பட்டதைப் போல, குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டப் பிரிவு 161/164-ன் கீழ் பதிவு செய்யப்பட்ட இத்தகைய வாக்குமூலங்கள் சாட்சியத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கவை அல்ல என்பதை மீண்டும் மீண்டும் கூறும் அபாயத்தில் நாம் அவசரமாக சேர்க்க விரும்புகிறோம். பிரிவு 59 இன் வெளிச்சத்திலும், எதிர்மேல்முறையீட்டாளரின் நடவடிக்கைகளை திடீரென்று முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதில் உயர் நீதிமன்றம் நியாயப்படுத்தப்படவில்லை. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட விவாதத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தப்பட்ட நிலைப்பாடு, மேலே குறிப்பிடப்பட்ட குற்றத்திற்காக எதிர்மேல்முறையீட்டாளருக்கு எதிராக முதன்மையான வழக்கு

இருப்பதாகக் கருதுவதைத் தடுக்கிறது, எனவே, மேல்முறையீடு வெற்றிபெறக் கூடியதாகும்.

25. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட தீர்ப்புகள் மற்றும் ஷரத்துக்களின் வெளிச்சத்தில், முதல் தகவல் அறிக்கை ரத்து செய்யப்பட்டு, குற்றப்பத்திரிகை தாக்கல் செய்யப்பட்டது, அதற்கு ஆதரவான ஆதாரங்களை வெளிச்சத்திற்கு வர விடாமல், வழக்குத் தொடுநரின் கழுத்தை நெரித்தது, நீதியின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கை என்று கூற முடியாது, ஆனால் அத்தகைய நடைமுறை நீதி தவறுகைக்கு வழிவகுத்தது என்று மட்டுமே கூற முடியும்.

26. இதன் விளைவாக, உயர்நீதிமன்றத்தின் எதிர்த்துரைக்கப்பட்ட தீர்ப்பு ரத்து செய்யப்பட்டு, மேல்முறையீடு அதற்கேற்ப அனுமதிக்கப்படுகிறது. நிலுவையில் உள்ள விண்ணப்பங்கள் ஏதேனும் இருந்தால், அவை தள்ளுபடி செய்யப்படுகின்றன.

மேல்முறையீடு அனுமதிக்கப்பட்டது.

பொறுப்புத்துறப்பு

"வட்டார மொழியில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட இத்தீர்ப்புரையானது, வழக்காடி தன்னுடைய மொழியில் புரிந்துகொள்வதற்கு பயன்படுத்திக்கொள்வதற்குட்பட்டதேயன்றி, வேறெந்த நோக்கத்திற்காகவும் பயன்படுத்திகொள்ளலாகாது. அனைத்து நடைமுறையான மற்றும் அலுவல்முறையான நோக்கங்களும் மற்றும் தீர்ப்புரையை நிறைவேற்றலுக்கும், செயற்படுத்தலுக்கும் அதன் ஆங்கிலப்பதிப்பே அதிகாரப்பூர்வமானதாகும்".